

212.21

IDEGENFORGALOM

Budapest

1972 JUN

299

Operettek tere

A Városliget — ha hinni lehet a terveknek — az idén utoljára látja vendégül a Budapesti Nemzetközi Vásárt. A BNV, ez a nagyfontosságú bel- és külkereskedelmi intézményünk kinőtte a ligeti kereteket és nagyobb, fejleszthetőbb térségre vonul. A Városliget tehát felszabadul, csendesebb, ligetebb lesz.

Hogy mire használják fel a szabaddá váló szép területet, arra nézve sok ötlet merült már fel. A sokhoz szeretnénk még egyet hozzájárulni, különös tekintettel az idegenforgalmi szempontokra.

Alakítsák ki a vásári terület egy részén az Operettek Terét.

A magyar operettzene századunk eleje óta világmárka. Mesterei Lehár Ferenc, Kálmán Imre, Jacobi Viktor, Kacsóh Pongrác, Huszka Jenő, Ábrahám Pál, Szirmai Albert, Buttykay Ákos, az öreg Konti József, Nádor Mihály, Vincze Zsigmond, Buday Dénes, Lajtai Lajos, Komjáti Károly, Eisemann Mihály, Zerkovitz Béla, De Fries Károly, Losonczy Dezső, Márkus Alfréd, Csanak Béla... Ez a felsorolás korántsem törekszik teljességre, éppencsak rámutat azokra a művészekre, akiknek muzsikája határainkon túl is hódított. S utánuk következik a ma is élő, alkotó zeneszerzők hosszú sora.

A könnyűzenében is van értékes és silány, mint ahogy a komolyzene termékei se mind egyenértékűek. Nálunk hajlam van a vállveregetésre, az operettzene fitymálására. Pedig, ha büszkék lehetünk a magyar szalámira és egyéb enni-innivalóink világhírére, nincs okunk operettkomponistáinkat — ha nem is megtagadni, de fölényeskedni velük szemben. Sőt, abba is beletnyugszunk, hogy például Lehár Ferencet kisajátítsa magának Ausztria (Bécsben szobra áll!), ahol igaz ugyan, hogy életének jelentős részét leélte, de mégis csak magyar föld szülötte, itt kezdte zenei pályáját, magyar származását soha meg nem tagadta, a jellegzetes magyar zene számos művében kapott főszerepet.

Létesítsünk hát egy Operettek Terét: állítsunk szobrokat az operettszerzés nagyjainak, egyedieket vagy csoportosokat, egész alakosokat, vagy mellszobrokat, elevenedjenek meg kőben-bronzban a feledhetetlen hősök, János Vitéz, Vereczkey Sylvia, Sybill, a Vig özvegy, Bob úrfi s a többiek, minél változatosabban, minél több szobrász alkotásai. S helyezzük el őket a liget pompás környezetében oly módon, hogy a szobrok sora bővíthető legyen. És építsünk a közelükben hangversenypódiumot vagy pavilont, ahol rendszeresen rendeznének operettzene hangversenyeket. Micsoda remek idengenforgalmi vonzerő lehetne a magyar operett-pantheon, matinék és délutáni, esti koncertek sorozata! Milyen hatásos dokumentuma lehetne külföldi vendégeink előtt a magyar géniusz sokoldalúságának, milyen agitatív ereje a magyar dallamkincsnek, derűnek, romantikának!

Az Operettek Tere kihasználásának még sok más módja is lehetne, részletezésükre kitérni most még fölösleges: először az ötletet kellene, hogy magáévá tegye egy állami vagy városi szerv. A Városliget szépsége, bája, üdesége fokozná a zene hatását, s a zene a liget vonzerejét. Összetartoznának ők ketten. Zengje a liget kora tavasztól késő őszi daljátékaink melódiáit, hadd vigye magával minden zenebarát országgá-világgá jó hírünket, alkotó kedvünket, a magyar tehetség hírét-nevét.